

Babics Imre

(1961, Budapest) költő,
szerkesztő, Bakonyszücsön
él, József Attila-díjas

Babics Imre

Híd

Szivárványhíd, útra keltek
ott büntelen, kimúlt kutyák;
létállapotom mind sutább,
a tökély letérdepeltet.

Kő

Meghajol a fűszál árnya,
mikor kő emlékéhez ér:
ikráját lerakó márna,
kardját eltörő hadvezér,

aprópénzt szétszóró részeg,
műszemet kiejtő szarka;
időőrzésre nincs készebb
nála: mozgás belül marta.

S tenyérhő: meteoritok
becsapódás-ritkasága;
minden eljövétel titok,
melyektől előre kába.

Sarj

A határtalan űr foglya
egyszer békésen meghálni
szénaboglya alá mászna,
hogy fülébe sarj suttogja:
*A téridőtök fűszálnyi,
a halálotok fénypászma.*

Szem

Méhszárny: Isten szempillája,
égövünkre pillant, hol nem
rejt hősiest a tekintet,
...szemlesütve vár egy szintet,
melyen minden kvazár pollen,
minden fullánk Himalája.